

Pensioenrecht Updates - Nummer 7, 2018

Nummer 7, 2018

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1219](#) 13-07-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1180](#) 13-07-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1213](#) 13-07-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1108](#) 06-07-2018

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:2539](#) 17-07-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3055](#) 17-07-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:6545](#) 17-07-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:2383](#) 10-07-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5970](#) 26-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5636](#) 19-06-2018

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:8328](#) 11-07-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:3064](#) 04-07-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:6411](#) 04-07-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:6205](#) 27-06-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:5374](#) 27-06-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2984](#) 27-06-2018

RECHTSPRAAK

Geschil tussen werknemer over affinanciering streefregeling en daarna gesloten tweede pensioenovereenkomst. Hoge Raad oordeelt dat hof vordering over affinanciering tweede pensioenovereenkomst ten onrechte niet heeft beoordeeld en verwijst geding.

Werknemer was van 1 april 1974 tot 1 mei 2012 in dienst van Ecolab. In 1989 is er een individuele pensioenregeling gesloten, neergelegd in twee verzekeringspolissen bij AXA. Ecolab heeft eiser kort daarna in een afzonderlijke brief een pensioentoezegging gedaan. In 2004 is een pensioenregeling getroffen waarbij eiser in staat is gesteld een winstdelende kapitaalverzekering te sluiten bij Nationale Nederlanden. De regeling is neergelegd in een pensioenbrief van 1 juni 2004. Werknemer heeft AXA op 12 juli 2005 laten weten de polissen te willen beëindigen omdat AXA geen streefregeling meer wilde uitvoeren. De polissen zijn per 1 juni 2004 premievrij gemaakt. Nadien heeft Ecolab de tekorten uit de AXA-polissen door salarisverhogingen afgefinancierd. Bij einde dienstverband per 30 april 2012 is een vaststellingsovereenkomst gesloten. Daarin is onder meer opgenomen dat Ecolab tijdsevenredig affinanciert conform de Pensioenwet. Werknemer vordert primair betaling van een koopsom aan een verzekeraar voor een ouderdomspensioen van € 64.025 op pensioendatum, subsidiair betaling van een koopsom aan Zwitserleven zodat betaling van de daaruit resulterende kapitalen in de AXA-polissen voldoende zijn om rekenend met per 1 mei 2012 actuele grondslagen dat bedrag in te kopen en meer subsidiair rekenend met per 12 juli 2005 actuele grondslagen. Bovendien vordert hij dat Ecolab aan NN een aanvullende koopsom betaalt die voldoende is om ouderdomspensioen in te kopen strokend met de opbouw tussen 1 juni 2004 en 1 mei 2012. Rechtbank en hof hebben vorderingen afgewezen. De primaire vordering is afgewezen omdat ten onrechte is uitgegaan van een eindloonregeling. De overige vorderingen zijn mede om die reden afgewezen. Daarbij heeft het hof opgemerkt dat werknemer onvoldoende onderbouwd heeft gesteld dat Ecolab de pensioenverzekeringen niet met ingang van 1 juni 2004 heeft afgefinancierd. De Hoge Raad oordeelt dat zonder nader motivering niet valt in te zien waarom de afwijzing van de primaire, subsidiaire en meer subsidiaire vorderingen ook de afwijzing meebrengt van de vordering om aan Nationale Nederlanden een koopsom te betalen. Die vordering ziet op de bij NN ondergebrachte pensioenopbouw over de periode 1 juni 2004 tot 1 mei 2012. De Hoge Raad vernietigt het

arrest en verwijst naar Hof Den Bosch.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1213

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Tussen twee huwelijken opgebouwde pensioenaanspraak van man is afgekocht. Afkoopsom is tijdens tweede huwelijk geïnvesteerd in gemeenschappelijke woning. Man heeft vergoedingsrecht jegens de gemeenschap voor dat bedrag wegens investering privévermogen in woning.

Partijen zijn tweemaal gehuwd geweest. Het tussen de beide huwelijken in opgebouwde pensioen van de man is afgekocht voor € 64.953. Het uitgekeerde bedrag is geïnvesteerd in een gemeenschappelijke woning in Frankrijk. De vrouw verzocht om een gebruiksvergoeding voor de woning in Frankrijk. De man stelt dat de woning grotendeels is gefinancierd met de afkoopsom en dat hij daarom een vergoedingsrecht heeft voor dat bedrag. De Hoge Raad oordeelt dat pensioenrechten opgebouwd in de periode tussen beide huwelijken niet worden verevend. Het strookte met de (ratio van de) WVPS om afgekochte pensioenrechten bij de verdeling van een huwelijksgemeenschap op een zo veel mogelijk gelijke wijze in aanmerking te nemen als niet afgekochte pensioenrechten. De man heeft voor het bedrag van de afkoopsom een vergoedingsrecht jegens de huwelijksgemeenschap.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1180

Zaaknummer: 17/04947

RECHTSPRAAK

In Amerika volgens 401K en individual retirement account verworven vermogen is buitenlandse pensioenregeling die verevend moet worden bij scheiding.

Partijen zijn in 2000 getrouwd in de VS en geëmigreerd naar Nederland. Voorafgaand aan de emigratie heeft de vrouw bij drie werkgevers in de VS gewerkt. Zij nam deel aan 401K-plans. Het grootste deel van het daarin opgebouwde vermogen is in 1999 door middel van een rollover in een *individual retirement account* (IRA) ondergebracht. De echtscheidingsbeschikking is ingeschreven op 30 december 2015. Kernvraag is of de regelingen als buitenlandse pensioenregeling verevend moeten worden of vallen onder de huwelijksgemeenschap. Rechtbank en hof hebben de 401K-plans en de IRA aangemerkt als buitenlandse pensioenregeling zoals bedoeld in artikel 1 lid 8 WVPS. De Hoge Raad oordeelt mede aan de hand van de wet(sgeschiedenis) dat er verevend moet worden. Beslissend is of de buitenlandse pensioenregeling in de context van het maatschappelijk leven in het desbetreffende land een functie vervult die in voldoende mate overeenstemt met de functie van de Nederlandse pensioenregelingen waarop de WVPS van toepassing is, te weten: oudedagsvoorziening. Doel van pensioenverevening bij scheiding is het met het oog op een redelijke oudedagsvoorziening delen van de pensioenrechten die door gezamenlijke inspanning van de huwelijkspartners zijn opgebouwd.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-07-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1219

Zaaknummer: 17/03242

RECHTSPRAAK

Werknemers waren als zeevarende werkzaam. Zij namen deel aan bedrijfstakpensioenfonds Koopvaardij. Het pensioenfonds heeft in 2013 de deelname beëindigd met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2010. Kern van het geding is of de vorderingen van werknemers op hun werkgever tot schadevergoeding omdat zij geen (pre)pensioen hebben opgebouwd tot 2014 verhaalbaar is op één of meer schepen met voorrang boven het hypotheekrecht. De Hoge Raad oordeelt dat de vorderingen in voldoende verband staan met de arbeidsovereenkomsten om te worden aangemerkt als vorderingen ‘ontstaan uit de zeearbeidsovereenkomsten’ zoals bedoeld in artikel 8:211, aanhef en onder b, BW. Die vordering heeft voorrang boven hypotheek.

Werknemers zijn voor Avra Towage werkzaam geweest als zeevarenden (kapitein). Zij nemen deel aan het bedrijfstakpensioenfonds Koopvaardij. Het pensioenfonds meldt in juli 2013 dat deelname met terugwerkende kracht vanaf 1 januari 2010 is beëindigd omdat de grond voor verplichte deelname niet langer aanwezig is. Kern van het geding is of de vorderingen van [verweerders] op Avra Towage tot schadevergoeding uit wanprestatie – daarin bestaande dat in de periode 2010 tot 2014 (of het de betrokken zeevarende aangaande gedeelte daarvan) geen (pre)pensioen is opgebouwd bij het pensioenfonds – verhaalbaar zijn op één of meer van de schepen met voorrang boven het op de schepen rustende hypotheekrecht. De Hoge Raad overweegt dat artikel 8:211, aanhef en onder b, BW een voorrecht verbindt aan vorderingen ontstaan uit een zeearbeidsovereenkomst. Dat voorrecht heeft op grond van artikel 8:204 BW voorrang boven vorderingen die door hypotheek zijn gedekt. Het voorrecht strekt ertoe met het oog op de bescherming van de belangen van de zeevarende diens verhaalsmogelijkheden voor de vorderingen die zijn ontstaan uit de zeearbeidsovereenkomst zo veel mogelijk te waarborgen (HR 23 januari 2009, NJ 2009/71). De vorderingen van [verweerders] zijn ontstaan doordat Avra Towage niet heeft voldaan aan haar uit deze arbeidsovereenkomsten voortvloeiende verplichting om zorg te dragen voor een (pre)pensioenvoorziening voor

[verweerders]. Deze vorderingen staan in een voldoende verband met de arbeidsovereenkomsten om te worden aangemerkt als vorderingen 'ontstaan uit de zearbeidsovereenkomsten' zoals bedoeld in artikel 8:211, aanhef en onder b, BW.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-07-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1108

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Portefeuilleoverdracht pensioen via Wft naar verzekeraar. Indexatie gewijzigd met portefeuilleoverdracht. Werkgever heeft onvoldoende zwaarwichtig belang voor eenzijdige wijziging van voorwaardelijke indexatie naar onvoorwaardelijke indexatie.

VvAA heeft portefeuille van pensioenovereenkomsten overgedragen aan Nationale Nederlanden conform Wft. Werknemer vordert verklaring voor recht dat portefeuille niet rechtsgeldig is overgedragen aan NN en dat de pensioenovereenkomst een onvoorwaardelijke indexatie conform de CAO-index inhield. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen. Het hof oordeelt dat de pensioenovereenkomst een voorwaardelijke indexatie inhield. Portefeuilleoverdracht met instemming DNB waarin indexatie is gewijzigd naar onvoorwaardelijke indexatie van jaarlijks 1,7% is geen rechtsgeldige eenzijdige wijziging van de pensioenovereenkomst. VvAA heeft onvoldoende zwaarwegend belang voor eenzijdige wijziging van de pensioenovereenkomst.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:6545

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Huwelijk in Jordanië ingeschreven in Nederland. Beide echtgenoten hebben onder meer Nederlandse nationaliteit. Geschil over pensioenverevening en toepasselijk recht. Man start echtscheidingsprocedure in Jordanië, de vrouw in Nederland. Hof oordeelt op grond van Haags huwelijksvermogensverdrag dat Nederlands recht van toepassing is. Geen rechtskeuze voor soennitisch recht. Beroep van man op gerechtvaardigd vertrouwen dat soennitisch recht van toepassing is slaagt. Geen pensioenverevening.

Partijen zijn in Jordanië getrouwd en enkele maanden daarna is de daarvan opgemaakte huwelijksakte ingeschreven in de registers van de gemeente Den Haag. De man had ten tijde van het huwelijk de Nederlandse nationaliteit en heeft later de Franse nationaliteit gekregen. De vrouw had ten tijde van het huwelijk zowel de Nederlandse als de Jordaanse nationaliteit en heeft die nog steeds. De man is een echtscheidingsprocedure gestart in Jordanië. De vrouw heeft bij de Rechtbank Midden-Nederland een verzoek tot echtscheiding ingediend. Bij zelfstandig tegenverzoek heeft de man verzocht voor recht te verklaren dat het recht van Jordanië van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van partijen en dat zij buiten iedere gemeenschap van goederen volgens Jordaans recht zijn gehuwd en het door hem opgebouwde pensioen derhalve niet verevend hoeft te worden.

De man stelt dat sprake is van een uitdrukkelijke rechtskeuze voor het Jordaans, soennitisch huwelijksvermogensrecht. Ook kan volgens de man een impliciete rechtskeuze worden afgeleid uit het huwelijkscontract. Voor een huwelijk in Jordanië geldt voor moslims islamitisch recht dat gebaseerd is op de Koran, de Sounna en de jurisprudentie. In het huwelijkscontract is hier expliciet naar verwezen. Voorts voert de man aan dat partijen vóór het aangaan van het huwelijk de vermogensrechtelijke gevolgen van het huwelijk hebben onderzocht en hierover hebben onderhandeld, hetgeen tot uitdrukking komt in de 'mahr al mousama' die in het huwelijkscontract is vastgelegd. Partijen hadden de mogelijkheid om aanvullende voorwaarden af te spreken zoals een afwijking van de strikte vermogensscheiding maar hebben dat niet gedaan.

Op grond van artikel 4 lid 2 van het Haags Huwelijksvermogensverdrag wordt het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten beheerst door het interne recht van de Staat van hun gemeenschappelijke nationaliteit indien de echtgenoten hun eerste gewone verblijfplaats na het huwelijk niet op het grondgebied van dezelfde Staat vestigen. Nu partijen beiden de Nederlandse nationaliteit hebben, is volgens het hof het Nederlandse recht van toepassing tenzij sprake is van een rechtskeuze voor Jordaans soennitisch recht.

Artikel 11 van het verdrag bepaalt dat de aanwijzing van het toepasselijke recht (ten aanzien van het huwelijksvermogensregime) uitdrukkelijk moet zijn overeengekomen of ondubbelzinnig moet voortvloeien uit huwelijkse voorwaarden. De mahr heeft naar Jordaans recht een geheel eigen karakter en is niet gelijk te stellen aan een huwelijksvermogensrechtelijke aanspraak. Er zijn geen huwelijkse voorwaarden overeengekomen. Het enkele feit dat de man tijdens de huwelijksvoltrekking heeft geantwoord: 'Ik accepteer het huwelijk volgens de Koran en de Sounna', acht het hof onvoldoende om te kunnen spreken van een expliciete, dan wel impliciete rechtskeuze voor het Jordaans soennitisch huwelijksvermogensrecht in de zin van artikel 11 van het verdrag. Het hof oordeelt dat in beginsel het Nederlandse recht van toepassing is op het huwelijksgoederenregime van partijen.

Het beroep van de man op het gerechtvaardigde vertrouwen slaagt wel, waardoor het Jordaanse soennitische recht van toepassing is en het door de man opgebouwde ouderdomspensioen niet verevend hoeft te worden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5636

Zaaknummer: 200.150.390

RECHTSPRAAK

Geen tekortkoming in de nakoming van de pensioenovereenkomst. De invoering van een 36-urige werkweek ging niet gepaard met een salarisverlaging. Daardoor trad er geen verlaging van de pensioengrondslag op.

Appellant was in het buitenland werkzaam voor Rabobank. Bij indiensttreding in 1964 is aan appellant een pensioentoezegging gedaan waarvan Rabobank pensioenfonds thans de uitvoerder is. De pensioengrondslag voor het salaris was destijds gebaseerd op een 40-urige werkweek. In 1996 heeft Rabobank een 36-urige werkweek ingevoerd. Omdat appellant destijds in het buitenland werkte, was er op hem geen cao van toepassing. Na zijn terugkeer in 2000 werd de Cao voor het Bankbedrijf van toepassing en daarna de Rabobank cao. Deze cao's gingen uit van een 36-urige werkweek en kenden aan werknemers die feitelijk 40 uur werkten, een meerurentoeslag toe. Deze meerurentoeslag behoorde aanvankelijk niet tot de pensioengrondslag maar is per 2001 pensioengevend geworden op grond van de middelloonregeling.

Appellant stelt dat zijn pensioengrondslag onjuist zou zijn berekend en vordert nakoming van de pensioenovereenkomst. Hij stelt zich op het standpunt dat de pensioenovereenkomst een eindloonregeling inhoudt en dat Rabobank deze overeenkomst niet correct is nagekomen, doordat zij voor zijn pensioenrechten de 36-urige werkweek en de dienovereenkomstige verlaging van de pensioengrondslag al heeft laten ingaan per 1968, in plaats van per 2000.

Het hof oordeelt dat er geen sprake is van een tekortkoming in de nakoming en stelt appellant in het ongelijk. De invoering van de 36-urige werkweek ging niet gepaard met een salarisverlaging waardoor er ook geen verlaging van de pensioengrondslag is geweest. Daaraan doet niet af dat de salarissen ten gevolge van deze invoering minder zijn verhoogd of geïndexeerd, zoals appellant wel stelt maar verder niet uitwerkt. De pensioenovereenkomst biedt geen basis om potentiële, maar niet gerealiseerde en dus fictieve, toekomstige salarisverhogingen in de pensioengrondslag te betrekken. Evenmin biedt de pensioenovereenkomst aanknopingspunten om de meerurentoeslag, die pas per 2001 pensioengevend is geworden, op basis van een andere (middelloon) pensioenregeling, met

terugwerkende kracht tot aan de pensioengrondslag toe te voegen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5970

Zaaknummer: 200.202.162

Rechters: S.B. Boorsma, A.E.F. Hillen en H.M.J. van den Hurk

Advocaten: J.J. Veldhuis en J.H. Vegter

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds familiebedrijf met vader als enig bestuurder. Zoon is gevolmachtigd en leent geld aan beheermaatschappij. Na overlijden zoon vordert pensioenfonds van zijn nabestaanden schadevergoeding. Hof oordeelt dat zoon ernstig verwijtbaar had gehandeld en wijst vordering pensioenfonds toe.

Vader en moeder hebben volmacht gegeven aan hun zonen. Vader is overleden in 2009, moeder in 2012. Vader had een bouwbedrijf. Dat heeft hij in 1990 verkocht aan zijn zonen. Tot aan zijn dood was vader enig aandeelhouder en bestuurder van het pensioenfonds. Zoon heeft geld overgemaakt van de rekening van het pensioenfonds aan X Beheer onder titel van een geldlening. Slechts een deel daarvan is afgelost. Het pensioenfonds vordert veroordeling van Beheer en zoon tot betaling van schadevergoeding. De zoon overlijdt in 2016. Geïntimeerden zijn de erfgenamen van de zoon en hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. Het hof oordeelt dat de vordering van het pensioenfonds niet is verjaard. Het hof oordeelt dat zoon door nagenoeg het volledige vermogen van het Pensioenfonds te investeren in projecten van zijn bouwbedrijf in strijd heeft gehandeld met de doelstelling van het pensioenfonds en de statuten. Het pensioenfonds lijdt aanzienlijke schade omdat het openstaande bedrag van de lening niet door X Beheer kan worden terugbetaald. Zoon kan een ernstig verwijt worden gemaakt en is persoonlijk aansprakelijk. Hof veroordeelt geïntimeerden om een bedrag van € 171.800 te voldoen aan het Pensioenfonds.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3055

Zaaknummer: 200.204.161_01

Rechters: B.A. Meulenbroek, I.B.N. Keizer en M.G.W.M. Stienissen

Wetsartikelen: 3:62 BW, 3:171 BW en 3:184 BW

RECHTSPRAAK

Uitleg werkgeversbijdrage pensioen in cao: volgens de Vliegers bedraagt de bijdrage 25% (en dient dit mee te worden genomen in de ontslagvergoeding), volgens Martinair 18%. De betreffende bewoordingen, gelezen de gehele tekst van de cao, passen volgens het hof eerder bij de door Martinair bepleite uitleg. Vernietiging vonnis kantonrechter.

Vliegers van Martinair worden na reorganisatie boventallig. Geschil ontstaat over de hoogte van de boventalligheidsuitkering uit de cao. Meer specifiek menen de vliegers dat in de berekening van de vergoeding een werkgeversbijdrage aan de pensioenpremie van 25% moet worden betrokken. Volgens Martinair is dat 18%. Het hof is van oordeel dat zowel de elders in de cao gebruikte formuleringen als ook de aannemelijkheid van de rechtsgevolgen waartoe de onderscheiden, op zichzelf mogelijke tekstinterpretaties zouden leiden, wijzen op de door Martinair voorgestane uitleg van artikel IV van bijlage 13 van de cao. Het hof concludeert dat Martinair gehouden is om bij de berekening en betaling van de overtolligheidsuitkering als bedoeld in bijlage 13 van de cao, rekening te houden met een werkgeversbijdrage pensioen van 18%.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 10-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:2383

Zaaknummer: 200.219.582/01

Rechters: G.C. Boot, A.S. Arnold en H.M.M. Steenberghe

Advocaten: E. Knipschild en J.W. Stam

Wetsartikelen: cao Martinair Vliegers

RECHTSPRAAK

Geen recht op transitievergoeding. In cao vastgelegde suppletierегeling met premievrije opbouw van pensioen bij arbeidsongeschiktheid is gelijkwaardige voorziening ex artikel 7:673b lid 1 BW. Bedrag premievrije voortzetting overtreft ruimschoots transitievergoeding, nog los van suppletierегeling.

In de CAO van ABN-AMRO is een suppletierегeling opgenomen. Onderdeel daarvan is een premievrije opbouw van pensioenopbouw bij arbeidsongeschiktheid. Arbeidsovereenkomst van werknemer wordt ontbonden. Geen grond voor billijke vergoeding omdat werkgever geen ernstig verwijt treft. Werknemer doet beroep op transitievergoeding. Hof Amsterdam is anders dan Hof Arnhem-Leeuwarden van oordeel dat de omstandigheid dat in de cao vóór de inwerkingtreding van de WWZ al een suppletierегeling en premievrije voortzetting van de pensioenopbouw bij ontslag tijdens arbeidsongeschiktheid waren opgenomen er op zichzelf niet aan in de weg staat dat de huidige cao-regelung als een gelijkwaardige voorziening ex artikel 7:673b lid 1 BW wordt aangemerkt. CAO-regelung wordt als gelijkwaardig beschouwd aangezien waarde premievrije voortzetting pensioenopbouw bedrag transitievergoeding ruimschoots overtreft. De waarde van de suppletierегeling is dan nog buiten beschouwing gelaten.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:2539

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Waardeoverdracht van pensioenfondsen naar verzekeraar. Na betaling van totale koopsom ontstaat geschil over uitleg overeenkomst van waardeoverdracht en berekening koopsom. Rechtbank oordeelt dat niet kan worden geconcludeerd dat verzekeraar de koopsom onjuist of in strijd met de overeenkomst heeft berekend.

Pensioenfondsen Chevron besloot te liquideren en de opgebouwde pensioenaanspraken en -rechten onder te brengen bij een andere pensioenuitvoerder. Adviseur WillisTowersWatson heeft op 7 oktober 2014 offertes opgevraagd bij verzekeraars. De verzekeraars is verzocht in de offerte de indexatie van de pensioenen op te geven op basis van de Harmonised Index Consumer Prices ex Tobacco (hierna: HICPxT). ASR heeft diverse offertes opgesteld. Na overleg en na het aanbrengen van wijzigingen op verzoek van WTW, heeft ASR in de middag van 17 december 2014 een definitieve offerte uitgebracht, die door SCP is ondertekend. De totale koopsom bedroeg € 376.500.000 en was opgebouwd uit verschillende onderdelen, waaronder een koopsom voor de toeslagverlening. In geen van de offertes is door ASR de exacte berekeningswijze van de koopsom vastgelegd. Het pensioenfonds heeft de koopsom betaald aan ASR. Na overleg is de inhoud van de ondertekende offerte van 17 december 2014 op 17 maart 2015 door partijen vastgelegd in een overeenkomst (met bijlagen) tot overdracht van pensioenaanspraken en pensioenrechten (hierna: de overeenkomst). In de overeenkomst en de daarbij behorende bijlagen is niet gespecificeerd op welke wijze de koopsom voor de toeslagverlening, de kostenopslag en de algemene korting moet worden berekend. De rechtbank meent dat niet kan worden geconcludeerd dat ASR de koopsom onjuist en/of in strijd met de overeenkomst tussen partijen heeft berekend.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2984

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Werknemer heeft pensioenovereenkomst op basis van beleggingen. Na tegenvallende resultaten stelt hij Zwitserleven aansprakelijk wegens wanprestatie, onrechtmatige daad en schending zorgplicht. Rechtbank wijst vorderingen af.

Eiser heeft pensioenovereenkomst met werkgever. Ter uitvoering van de pensioenovereenkomst is een pensioenverzekering op basis van belegging afgesloten bij Zwitserleven. In de offerte wordt een beoogd ouderdoms- en partnerpensioen genoemd bij voortdurende pensioenopbouw tot 1 juni 2017. Beleggingen vonden plaats in een obligatiedepot. Eind 2008 stapt hij over naar een offensief beleggingsdepot. Per 1 juli 2010 is de oorspronkelijke collectieve pensioenverzekering beëindigd en premievrij gemaakt. De werknemer ging deelnemen aan het Reaal groepsindividueel pensioenplan en kreeg een nieuwe polis. Vanaf 1 juni 2012 is hij uit dienst getreden bij zijn werkgever en is ook de nieuwe polis premievrij gemaakt. Voor de oorspronkelijke polis heeft Zwitserleven hem gecompenseerd met € 893,13 (compensatie BPR). Eiser stelt dat Zwitserleven toerekenbaar tekort is geschoten, haar zorgplicht heeft geschonden en onrechtmatig heeft gehandeld. Het verzekerde kapitaal is veel lager dan voorgespiegeld. Hij stelt dat Zwitserleven daarvoor aansprakelijk en schadeplichtig is. De kantonrechter is met SRLEV van oordeel dat de door eiser geraadpleegde deskundige ten onrechte uitgaat van het hanteren van de 'toetsnorm met betrekking tot levensverzekeringen op basis van beleggingen' in plaats van de 'toetsnorm met betrekking tot pensioenverzekeringen op basis van beleggingen', die door de Ombudsman Financiële Dienstverleningen is geaccordeerd. Er is geen wanprestatie of onrechtmatige daad. Evenmin is gebleken dat Zwitserleven haar zorg- of informatieplicht heeft geschonden. De vorderingen van werknemer worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:5374

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Verplichte deelname werkgever aan PFZW. Nieuwe bestuurder schrijft dat werkgever Curadomi B.V. premies niet kan betalen en verzoekt in september 2008 om betalingsregeling. Begin 2009 is er een overgang van onderneming naar Stichting Curadomi. Na betaling deel premies in 2010 stelt het pensioenfonds de bestuurder hoofdelijk aansprakelijk. Rechtbank oordeelt dat bestuurder niet aansprakelijk is voor premieschulden ontstaan vóór zijn aantreden. De bestuurder heeft na zijn aantreden niet rechtsgeldig gemeld. Vanaf datum aantreden is hij in beginsel aansprakelijk. Partijen moeten zich uitlaten over vraag of niet rechtsgeldige melding door nieuwe bestuurder aansprakelijkheid meebrengt voor premieschuld verleden. Geen onrechtmatige daad door bestuurder. Vordering van pensioenfonds jegens stichting is verjaard.

Thuiszorgorganisatie Curadomi B.V. is verplicht aangesloten bij Pensioenfonds Zorg en Welzijn. Op 15 september 2008 heeft de op 17 juli 2008 aangetreden bestuurder (gedaagde 4) het pensioenfonds geschreven dat Curadomi niet in staat is tijdig te betalen en verzocht om een betalingsregeling. Van de openstaande facturen van zo'n € 701.000 is ongeveer de helft betaald. Er vindt begin 2009 een overgang van onderneming plaats van Curadomi B.V. naar Stichting Curadomi. Bestuurder van de stichting is de stichting Leliezorg. Gedaagde 5 is daarvan bestuurder. Op 11 oktober 2010 heeft gedaagde 4 € 225.000 overgemaakt aan het pensioenfonds. Bij brief van 3 november 2010 heeft het pensioenfonds meegedeeld dat de resterende schuld € 673.529,92 bedroeg en de bestuurder (gedaagde 4) hoofdelijk aansprakelijk gesteld. Het pensioenfonds heeft de stichtingen laten weten dat het bij uitblijvende betaling door gedaagde 4 zou overgaan tot vernietiging van de rechtshandelingen die tot de overdracht hebben geleid en tot benadeling van het pensioenfonds. De rechtbank oordeelt dat gedaagde 4 niet hoofdelijk aansprakelijk is voor de premieschulden die zijn ontstaan voor zijn aantreden. De brief van september 2008 of latere berichten vormen geen rechtsgeldige melding van betalingsonmacht zoals bedoeld in artikel 23 lid 2 Wet Bpf.

Gedaagde 4 is in beginsel hoofdelijk aansprakelijk voor de pensioenpremies vanaf 17 juli 2008 (datum aantreden). Dat betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij aansprakelijk is voor alle premies. Partijen mogen zich uitlaten over de vraag of het niet tijdig gedaan zijn van een correcte melding van betalingsonmacht zonder meer tot gevolg behoort te hebben dat (ook) de nieuwe bestuurder als gevolg van een onweerlegbaar wettelijke vermoeden hoofdelijk aansprakelijk wordt ter zake van niet afgedragen bijdragen over perioden in het verleden. Hoofdelijke aansprakelijkheid voor premies na de overgang van onderneming in 2009 is er in beginsel niet. Dat gedaagde 4 op of voor 4 februari 2009 wist dat Stichting Curadomi ter zake van deelneming in het Pensioenfonds substantiële bedragen verschuldigd was, tot betaling waarvan zij niet in staat was, is gesteld noch gebleken. Opmerking verdient hier dat ook het Pensioenfonds zelf pas ten tijde van het nemen van de conclusie van repliek in deze procedure tot het inzicht is gekomen dat de overgang van onderneming gevolgen had voor de vraag welke rechtspersoon de pensioenpremies diende af te dragen. Dat onder die omstandigheden aan een (voormalig) bestuurder van de verkrijger in het kader van die overgang van onderneming geen sanctie kan worden opgelegd vanwege het niet gemeld zijn van (eventuele) betalingsonmacht acht de rechtbank evident. Geen onrechtmatige daad van gedaagde 4 jegens pensioenfonds. Ten aanzien van de vordering van het pensioenfonds op de stichting Curadomi oordeelt de rechtbank dat deze is verjaard op grond van artikel 3:308 BW.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:6205

Zaaknummer: C/10/530430 / HA ZA 17-657

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: R.J.G. van Brakel, J.P.M. Borsboom en J. Verhoeven

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf, 6:162 BW, 3:308 BW en 7:663 BW

RECHTSPRAAK

***Raad van Toezicht weigert voorgedragen leden
bedrijfstakpensioenfonds te benoemen. Kortgedingrechter oordeelt dat
voorgedragen leden moeten worden benoemd.***

Gedaagde 1 en gedaagde 2 zijn leden van de raad van toezicht (RvT) van het pensioenuitvoeringsbedrijf AGH. Dat voert onder meer de pensioenadministratie uit van de stichting bedrijfstakpensioenfonds voor de agrarische en voedselvoorzieningshandel (AVH). AVH heeft de dienstverleningsovereenkomst met AGH opgezegd tegen eind 2020. Op grond van de statuten van AGH worden bestuurders van AGH benoemd door de RvT uit een bindende voordracht voor elke vacature. Twee bestuurders worden voorgedragen door AVH, één bestuurder wordt voorgedragen door Dranken. AGH wil de statuten wijzigen zodat het recht van AVH en Dranken om voor twee vacatures respectievelijk een vacature in het bestuur een bindende voordracht te doen, komt te vervallen. De RvT van AGH weigert de bindende voordracht van de door het pensioenfonds AVH voorgedragen kandidaten. De voorzieningenrechter oordeelt dat de RvT geen goede gronden heeft om niet over te gaan tot benoeming van de beide bindend voorgedragen kandidaten. Vanzelfsprekend heeft de RvT een – zij het beperkte – marge om een bindend voorgedragen kandidaat niet te benoemen, maar het moet dan (bijvoorbeeld) gaan om een duidelijk ongeschikte kandidaat of een geval waarin een kandidaat op één of meer wezenlijke punten niet past in het (in redelijkheid opgestelde) profiel voor de functie. Daarvan is in dit geval geen sprake.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 11-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:8328

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Verplicht bedrijfstakpensioenfonds vordert pensioenpremies van werkgever. Vordering afgewezen. Bedrijfstakpensioenfonds heeft ondanks verweer niet aangetoond dat werkgever onder werkingssfeer valt.

Bouw & Infra vordert betaling van de aan Wecoba gezonden facturen. Wecoba voert tegen de vordering aan dat niet is aangetoond dat zij onder de werkingssfeer van de fondsen valt. De vorderingen zijn niet geïndividualiseerd, zodat niet blijkt welk bedrag aan welk fonds betaald moet worden. De kantonrechter is van oordeel dat Bouw & Infra, ondanks het uitdrukkelijk op dit punt gevoerde verweer, niet heeft aangetoond dat Wecoba onder de werkingssfeer van de betreffende cao's c.q. fondsen valt. Het is aan Bouw & Infra om voldoende te stellen en – zo nodig – ook te bewijzen. Hierin is Bouw & Infra tekortgeschoten. Zo stelt zij onvoldoende concrete feiten waaruit blijkt dat Wecoba onder de werkingssfeer valt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 04-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:6411

Zaaknummer: 6691648 \ CV EXPL 18-1155

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Advocaten: A. Schmidt

Wetsartikelen: 2 Wet Bpf 2000, 4 Wet Bpf 2000 en Cao BTER

RECHTSPRAAK

Hoge Raad oordeelde dat afwijzing transitievergoeding bij AOW-gerechtigde geen leeftijdsdiscriminatie vormde. Kantonrechter wijst verzoek om aanvullende prejudiciële vragen aan Hoge Raad of prejudiciële vragen aan HvJ EU af.

Verzoeker (AOW-gerechtigd) heeft de kantonrechter verzocht zijn werkgever (Diakonessenziekenhuis) te veroordelen om een transitievergoeding te betalen van € 48.216. Dat verzoek is afgewezen op grond van artikel 7:673 lid 7 BW. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat dit geen verboden leeftijdsonderscheid vormt. De werknemer verzoekt de kantonrechter om aanvullende prejudiciële vragen te stellen aan de Hoge Raad of prejudiciële vragen aan het HvJ EU. De kantonrechter stelt voorop dat hij gebonden is aan de uitspraak van de Hoge Raad (art. 394 Rv). De omstandigheid dat werknemer zich niet kan vinden in de motivering van de Hoge Raad maakt het stellen van aanvullende prejudiciële vragen niet noodzakelijk.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:3064

Zaaknummer: 5715433 UE VERZ 17-68

Rechters: F.H. Charbon

Advocaten: H. Aydemir en A.E. Bos

Wetsartikelen: 7 WGBL, 7:673 lid 7 onderdeel b BW en Richtlijn 2000/78/EG